

ΜΠΑΝΤΜΙ(ΓΚ)ΝΤΟΝ ΘΗΑΤΕΡ VS GOUDI METROPOLITAN PARK

Η αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη και η χαμένη αξιοπρέπεια του Έλληνα Μηχανικού...

Είναι γεγονός ότι οι δέκα πιο θερμές χρονιές στο περιβάλλον έχουν καταγράψει από την δεκαετία του 90 και μετά. Δεν υπάρχει πλέον κανείς που να μην αντιλαμβάνεται ότι οι αλόγιστες παρεμβάσεις στην φύση, σύντομα, πολύ πολύ σύντομα, θα είναι αισθητές ακόμα και στο πετσί μας.

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά 4.500 στρέμματα δάσους στο Γουδί που με τα χρόνια δυστυχώς έγιναν σιγά σιγά 965 και όλο και λιγοστεύουν, πασχίζουν να διατηρούν την θερμοκρασία της Αθήνας περί των 4 βαθμών χαμηλότερα. Βιοκλιματισμός κλίμακας (οξύμωρο δεν είναι;).

Βέβαια, την ίδια ώρα που η κυβέρνηση απειλεί την πανεπιστημιακή κοινότητα στο ενδεχόμενο μη εφαρμογής του νόμου πλαισίου για την παιδεία, ξεχνάει ότι ήδη **δύο ψηφισμένοι νόμοι που θεσμοθετούν την ύπαρξη του μητροπολιτικού πάρκου στο Γουδί, δεν εφαρμοστήκαν ποτέ**. Πρόκειται για τους ν. 732/77 και 1515/85.

Αυθαίρετα δεν χτίζουν μόνο ιδιώτες. Το ελληνικό κράτος έχτισε (όπως είχαν υποσχεθεί στην αρχή προσωρινά και ως λυόμενη κατασκευή) το περίφημο Badminton Theater και στη συνέχεια το παραχώρησε για 20 χρόνια μαζί με 25 συνολικά στρέμματα γης σε ιδιώτη, κρατώντας το συμβόλαιο αυτής της πράξης αντισυνταγματικά κρυφό από την δημόσια κριτική. Τέτοιες πρακτικές αποκαλύπτουν προφανώς ότι η εκποίηση των ολυμπιακών ακινήτων δεν αποσκοπεί στη μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος, όπως διακηρύττουν, αλλά **για τη παραχώρηση «φιλέτων» και για ξεπούλημα περιωπής** σε (γνωστά σε όλους) ιδιωτικά συμφέροντα.

Η ιστορία βέβαια δεν τελειώνει εδώ. Οι νέοι ιδιοκτήτες του Badminton Theater σχεδιάζουν την κατασκευή υπαίθριου χώρου συναυλιών, η Εκκλησία σχεδιάζει την κατασκευή μητροπολιτικού ναού ενώ ο Δήμος Ζωγράφου σχεδιάζει την δημιουργία σκοπευτηρίου και παγοδρομίου...

Μπροστά σε όλα αυτά γεννάται το ερώτημα: Γιατί το ΤΕΕ περιορίζει τη δράση του σε εθιμοτυπικές ανακοινώσεις για το μητροπολιτικό πάρκο και δεν απαιτεί το αυτονόητο: δηλαδή **την απομάκρυνση όλων των κατασκευών από τους χώρους του Πάρκου**.

- Γιατί σήμερα που όλοι μιλούν για βιωσιμότητα του περιβάλλοντος (βλέποντας το επιχειρηματικά

ως ένα ακόμα πεδίο δραστηριοποίησης), κανείς δεν μιλά για τα μεγάλα περιβαλλοντικά εγκλήματα που συμβαίνουν εδώ και δεκαετίες στην Αθήνα;

- Πως περιμένουμε ο κόσμος να πάρει στα σοβαρά το θέμα του περιβάλλοντος όταν οι μηχανικοί ως «ειδικοί» το υποβαθμίζουν απέναντι σε άλλες επιχειρηματικές προτεραιότητες;

- Πως περιμένουμε ο κόσμος να αξιώνει το έργο των μηχανικών όταν πρώτοι οι ίδιοι συντάσσονται με επιχειρηματικές επιλογές που στρέφονται εναντίων του δημόσιου συμφέροντος;

- Αν σήμερα επιτρέπουμε στο να μην επιβάλλονται ή στο να μην τηρούνται οι περιβαλλοντικοί κανόνες σε κάθε τι που κατασκευάζεται, τι μας διασφαλίζει ότι αύριο θα αξιώνεται να τηρούνται π.χ. οι κανόνες στατικής ή πυρασφάλειας.

- Τελικά το συμφέρον μας αποδεικνύεται να είναι πίσω από τα ιδιωτικά μεγαλοσυμφέροντα που διεκδικούν την παράνομη, άναρχη και χωρίς όρους δόμηση ή **μήπως προκύπτει ότι αυτή η στάση κατατείνει σε τελική ανάλυση στην απαξίωση του έργου του μηχανικού**.

Την ώρα που οι κάτοικοι του Ζωγράφου κινητοποιούνται για την υπεράσπιση ενός χώρου πρασίνου και διεκδικούν την βιωσιμότητα της Αθήνας στο μέλλον, εμείς οφείλουμε να σταθούμε δίπλα τους με κάθε μέσο και καταρχάς με μια καθαρή θέση:

• Απαιτώντας την απομάκρυνση του λυόμενου γηπέδου – Θεάτρου Μπάντινγκτον.

• Παλεύοντας ενάντια στην εκχώρηση και άλλων στρεμμάτων για υπαίθριο θέατρο και άλλες βοηθητικές εγκαταστάσεις (πάρκινγκ, κ.α.) Όχι στην τσιμεντοποίηση-τεμαχισμό του πάρκου

• Ενάντια στη λογική ότι τα επιχειρηματικά συμφέροντα μπορεί να λυμαινούνται κάθε ελεύθερο χώρο πρασίνου.

• Απαιτώντας την απομάκρυνση όλων των στρατοπέδων από τη περιοχή

• Απαιτώντας ενιαίο πάρκο υψηλού πρασίνου στα 4.400 στρέμματα, ανοιχτό στον Αθηναϊκό λαό και την νεολαία

ΥΓ. Το Γουδί εσκεμμένα γράφεται με ι. Ως σεβασμό στην επιλογή τα τοπωνύμια να μην αναφέρονται σε ονόματα γαιοκτημόνων και καταπατητών. Το Γουδί το Γουδοχέρι λοιπόν.